

Meneer De Bruijn vervoert een volle gieter met zijn rollator.

Lente in de mooiste binnentuin

Stadsleven zoekt het kleine nieuws dat hoort bij de grote stad. Verslaggevers Jeroen Kreule en Eddy Steenvoorden zwerven rond. Vandaag: Voorjaarsparadijs De Bickershof.

stads- leven

EDDY STEENVOORDEN
UTRECHT

Voorjaarsnamiddag in de Bickershof, de mooiste binnentuin van de stad in Wittevrouwen.

Martine Blankenstein opent de groene deur van haar achtertuin, die bij de paarse sering, kijkt even rond en denkt: ik ben een rijk mens.

Even verderop loopt Herman de Bruijn van 91. Hij heeft een gieter met het opschrift Bickershof op zijn rollator gezet om alvast een watervoorraadje te hebben voor zijn piepkleine gazon. „Dat ga ik echt niet meer dragen hoor, jongen.”

Engelsman Nick maakt een wandelingetje met get Berna.

Loopeenden Lennard en Virginia rekken hun nekken parmantig uit.

Iemand schilt op een bankje appels voor peuters van kinderdagverblijf de Krakeling.

Een wesp zoemt rond de druiven in de kas.

Op zijn achterbalkon zingt zanger/tekstschrijver Gekke Henkie,

Kinderen van de Krakeling op het speelterreintje in de Bickershof. FOTO'S RICARDO SMIT

met gitaar en wit zomerhoedje, een lied: 'Geen naam voor jou, geen naam voor mij, laat me vrij...'

Joyce Parlevliet bestudeert de boerentuin waarin ze 18 zonnebloemen gepland. „Ik hoop dat ze het gaan doen.”

Joyce is iedere dag wel in de tuin te vinden. En zeker nu, in het groeiseizoen, is dat hard nodig: onkruid als zevenblad en paardenstaart

ruikt z'n kans.

Ook Martine heeft het onkruid de oorlog verklaard, ook al zou ze liever met de benen in de zon zitten. „Ik kon het niet laten. Bij hitte is dat onkruid gelijk dood als je het weghaalt.”

Ze weet alles van de ecologische binnentuin. Twintig jaar terug aangelegd. Ooit garage- en bedrijfsterrein. Bedrijven weg, grond vervuild,

sanering, nieuwe plannen. Omwonenden, wier achtertuinen aan het binnenterrein grensden, wilden zeggenschap over het groen, en kregen dat. „Het was een heftige strijd,” lacht Martine. „Noem het maar kraken, vandaar die naam Krakeling.”

De tuin werd beroemd vanwege het zelfbeheer, van heinde en verre kwamen bezoekers om te kijken hoe de bewoners dat toch flikten. Joyce:

„Nog steeds komt het voor dat hier op zondagochtend tien uur mensen uit Groningen bij het hek staan.”

De gemeenschappelijke tuin telt twaalf volkstuintjes van ieder 25 vierkante meter. Joyce heeft er net courgettes en sperziebonen ingezet. De tomaten komen op. „Die zijn voor de plantenruildag van 21 mei.”

De tuin telt in totaal slechts 260 vierkante meter, maar lijkt door de gevarieerde inrichting veel groter. Er is een heemtuin, een boerentuin, een grasveldje een kruidentuin waar ook buurtbewoners gebruik van mogen maken, een kakelnieuw speelterreintje en een vijver waar de vroedmeesterpad fluit. Ook Herman de Bruijn en zijn vrouw Dini hebben een vijvertje in hun achtertuin. De kikkers zitten er zowat bij elkaar op schoot. „Leuk, hè. We hebben er helemaal geen last van.”

Maar mag Dini misschien éven klagen over de witte bloesem van die ene boom. „Het is net sneeuw, morgen kan ik wéér stofzuigen.”

Het allermooiste? Herman kijkt liefdevol naar de clematis die hij tien jaar terug plantte. „Kijk eens wat een joekel, en hij bloeit ieder jaar.”

Ook Gekke Henkie kan nog geen afscheid nemen van de liefde: 'You will find love, you will find love...'

Hij kijkt over de tuin en ziet dat op deze voorjaarsdag alles goed is.

Suggesties? Heeft u suggesties? Laat het ons weten. Mail naar un.stadsleven@ad.nl of bel 030 236 03 02